

приспиваше младенецъ въ простѣтъ му люлкѣ, онова море, което бѣше го хранило момче и момъкъ, онова море, позорището на невинныѣ му игры и на честныѣ му дѣла, и пѣтъ всякога отворенъ къмъ пріятныѣ му кѣшъ на Амалфіо. Забравилъ бѣ пакъ прѣстѣпленіята си, болѣзнитѣ и силѣтъ си..... Сърдцето му тупаше чинно, свѣтеше душевното му спокойствіе въ очитѣ му, които проливахъ сладкы сълзы, а разумътъ му, оживенъ отъ сълзитѣ и милваніята на Маріѣ може бы да ся закрѣпеше вече за всякога, когато ся счу страшень звекъ отъ оржія и името му произнесено отъ тысящы уста..... Лудыйтъ сяка че народътъ го търси за ново тѣржество, и като ся откъснѣ отъ полытъ на съпружницѣтъ си, завтече ся на вѣнъ съ отворены гърды и выкаше радостно.— Търсишь ли мя, вѣрный народе ! Ето мя ! Ето мя ! Ессо ми, Ессо ми !

Но вмѣсто другъ отговоръ дадохъ му четири крошума въ гърдытъ, и паднѣ мрътавъ прѣдъ нозѣтъ на Пузолянкѣтъ.

Неблагодарны, прѣдатели ! прѣмилый ми народе ! Маріе Аніелова ! Маріе Аркса ! Амалфіо ! таквызи бѣхъ послѣднитѣ му рѣчи и сѣгнитѣ му въздышкы.

И когато убилицытъ прѣдадохъ Кармилскый кръсть на съпругѣтъ му, и ѣхъ заведохъ или по-добрь закахъ въ мѣнастырьтъ, единъ мясникъ (и мясницытъ въ вси чытъ размирицы ся явяватъ съ бравѣтъ въ рѣкѣ.) отсича главѣтъ на мрътвыйтъ, ко^{то} ся виждаше като да не бѣше добрь издѣхнѣлъ. А единъ отъ тѣхъ ѣхъ улови за кыкѣтъ и ѣхъ носяше тѣй кръвотекуща прѣзь срьдъ безгласныйтъ и стреснѣтыйтъ народъ..... и ни единъ гласъ ся не дигнѣ, ни една сабя ся не измѣкнѣ за тогожь челоуѣка, който до вчера още быше идолътъ и царътъ на градътъ и на царството ! “Ужасень урокъ, прилага дукъ Ривскый, за тѣзи които вѣруватъ на думытъ и на вѣсторгѣтъ на станѣтъ !,”

А за да стане съвършенъ тозь урокъ, трѣба да кажемъ всичко ! Не само че крамолицытъ отъ предній день